

სომხური სიბირაშვილის ახალიპული “არომატი”

ვიცი, ნაციონალები და მათი დამქაშები კელავაც არმენოფონიას დამაბარალებენ, როგორც ეს არაერთგზის მომხდარა, მაგრამ თავს მოვალედ მივიჩნევ, რომ მკითხველს გავაცნო ამერიკელი რეაქციონერი სომხების მიერ სააკაშვილისათვის ბინძური ინტერესით გაყდენთილი მსარდაჭერის კიდევ ერთი შემთხვევა, რომელიც ამას წინაა გამოაქვეყნა უკრნალმა „ჟორბსმა“. წერილის სათაურია: „თბილისი ამერიკის სანქციების დარღვევის ნებას იძლევა, რაც წარმოუდგენელი იყო სააკაშვილის მმართველობის დროს – გაეკეთილი კრემლინოლოგიაში“, რომელიც საქართველოს პრემიერ-მინისტრ ბიძინა ივანიშვილს ეხება. აღნიშნული წერილის ავტორია ვილაც მელიქ კაილანი, რომელიც უაქტიურად გახდავთ მელიქ კალაიანი. ასე რომ, როგორ ინგლისურ გვარსაც არ უნდა ამოეფაროს დაშნავი სომები, იგი მანიც გაიშიფრება, თუნდაც მისი ერის ჰეშმარიტი მიზნების პოპულარიზებით (სახის ფერზე, მოკაჟუებულ ცხვირსა და გულისამრევ აქცენტზე რომ არაფერი ვთქვათ).

არა და, რა პქნას საწყალმა მეღიჯ
კალაიანძა, თუ თვალნათლივ ხედაეს, რომ
აშეარად იჩაგრება საქართველოს პრეზი-
დენტად წოდებული მისი ნაცევრად-
შეშლილი მექალთანე თვისტომი, რომდის
საქართველოს „მთაგარმართუმდად“
წამოსუავებას მისმა თანამემამულე მილ-
იარდერმა სომხებმა ასეველობით მილიონი
დოლარი დაახარჯეს. ვერ შეასრულა
სააპაშვილმა თავისი „ბოსების“ –
ამერიკაში მცხოვრები სომები მილ-
იარდერის კერპ კირკორიანის და მისი
თანამზრასველების შეკვეთა – ვედარ
მოასწორ საქართველოს შეაში გახლეჩა,
რათა აღმოსავლეთ საქართველო სომხე-
ბისათვის ჩაებარებინა. სააპაშვილის
გაპრეზიდენტებისთანავე ხომ დაშანაკები
სიამოვნებით იფშენებდნენ ხელებს, ამგ-
ვარი წარმატების მოლოდინში გარინდ-
ულები, რადგან აფხაზეთი და სამაჩაბლო
სწორედაც რომ პოლიტიკური თაღლითის
და ვერაგრძებაში გაწაფული სააპაშვილის
ხელით ჩამოაშორეს საქართველოს, ახლა
კი მორიგი მსუსუ ლუკმის გადასაყდაპად
გმზადებოდნენ. ამიტომაც ცდილობდა

სააპაშვილის მმართველობის დროს. ორ
გორც ჩანს, „The Wall Street Journal“-მა
ისევე, როგორც დასავლური სამყაროს
დიდმა ნაწილმა, ყველაზე მნიშვნელოვანი
გამოტოვეს – მიუხედავად მისი
პროტესტისა, ივანიშვილი არასდროს
აპირებდა იმ პროდასავლური კურსის
გაგრძელებას, რომელიც მემკვიდრეობით
ერგო...

...მას არაფერი გაუკეთებია თავისი
მიმღევრების შესახერებლად...

...ნებისმიერი სადად მოაზროვნე
დამგვირვებელი შენიშნავდა ამ ვიდეოების
(იგულისხმება ციხეებში წამების
გამოვლენილი ფაქტები) უსაფუძვლობასა
და ხელოვნურობას...

...საფრანგეთის დაზვერვის სამსახურმა
ქართული მაფიის აუდიოჩანაწერი
გაძვრცელა, სადაც ისინი თავდასხმას გეგ-
მავდნენ. ქართული და რუსული მაფია
მჭიდრო მოკავშირები არიან...

...ბევრი მიზტკიცებდა, რომ ივანიშვილსა
და კრემლს შორის კავშირის საშილებები
არ არსებოდა. ესეც თქვენ სამსილი –
ირანული ეკონომიკის მხარდაჭერის თანა-

მოწოდება ქართული არმიის ოფიცი
სააკაშვილის რევიზის ავანტურისტულმა პოლიტიკამ, რომელმაც მრავალი უბედურება მოიტანა და, მათ შორის, ავდანეთის ომში ჩაითრია ჩვენი სამშობლო, სელ უფრო მეტ მსხვერპლს ითხოვს. იღუპტიანი ჩვენი ძმები, საქართველოს შეიარაღებული ძალების მებრძოლები. საქართველოს სამსხვილო კონტინგენტის ავდანეთში ყოფნის არგუმენტირება თრი ძირითადი თანხისით ხდება:

ა) ჩვენ ვვიტორიო საერთაშორისო ტერორიზმს და ამ გზით ვიცავთ საქართველოს უსაფრთხოების ინტერესებს;

ბ) ჩვენ ვცდილობთ, მონაწილეობა შივილოთ ნატო-ს ეგიდით გამართულ საომაროებრივი ში, რათა ამ ორგანიზაციაში ინიციატივას, უკიდურესად დათან ცდილობებ გამოიწვიას ვეროპელი იგივე ამერიკელი მმართველები. ისინი დათან ამცირებებ თავიანთი ჯარების დენობას ავღანეთში, ხოლო ქართველი მეტროლიტები ამ ქვეყანაში სულ უფრო მეტად დოკუმენტი არ არის მომზადებული, ისე რაოდენობა

ტეგრიონება მოვახდეთ.

ორივე ეს თეზისი აძლევულია. შეუძლებელია საერთაშორისო ტერორიზმის დამარცხება არმიის ძალებით. საერთაშორისო ტერორისტული ორგანიზაციები – სპეცსამსახურების თქმა, სწორედ ისინი უნდა იყვნენ დაკავებული ტერორისტების გამოედენითა და გაუგნებელყოფით, რომლებიც არ ცნობენ არც ფრონტის ხასს, არც ზურგს. ამასთან, ავდანური მოძრაობა „თაღიანი“, ისევე როგორც ტერორისტული ორგანიზაცია „ალ- ჯაიდა“, ამერიკელების აქტიური მხარდაჭერით იქმნებოდა, რომლებიც ახლა თითქოს საკუთარი შვილობილის განაღებურებით არიან დაინტერესებულნი. ამერიკულმა სპეცსამსახურებმა შექმნეს და გამოზარდეს ეს მახიჯი ურჩეულები – და, ისინი თავად გაერკვნენ, როგორ უნდა გაუმკლავდნენ ამ ურჩეულებს. ქართველმა ოფიცრებმა და ჯარისკაცებმა არ უნდა დაიჯერონ სისულელე, რომ თითქოს ავღანეთში საქართველოს ინტერესებს იცავენ. თქვენ გიყენებენ, როგორც საზარბაზნე ხორცს, ძალზე იაფსა და ამიტომ – საჭიროს. თქვენ რამდენჯერმე ნაკლებ გისამრჯველოს გიხდიან, კიდრე შეერთგებული შტატების და გამოხატულებით. სწორედ ამიტომ როგორივის იზრდება, ხოლო ასეთი როდესაც გაიძულებენ, იმმო საქართველოსათვის – გაუმართდებელია ახლა იმის შესახებ, რომ საქართველოანურ აგანტიურაში მონაწილეობის გზით, ნატო-ს უახლოვდება. ესეც დატყიოდია. ჩრდილოატლანტიკურ ორგანიზაციას არასოდეს აუდია თავის თავზე ალეუტურად არანაირი ვალდებულებისათვის დაგვშირებით, რომ იგი საქართველოს მიიღებს საკუთარ რიგგზმი, აგღანებული ტერიტორიაზე ქართველი სამხედროების ჯითად ყოფნის სანაცვლოდ. პოლიტიკით უფრო, დიდ პოლიტიკაში, ძალა არ სიტყვიურ დაპირებებს. ნატო-ს წევრებშიც იცოდებოთავაგან არც ერთს არ დაუკლებით საორიენტაციო თარიღი, თუ რეშეიძლება ვივარაუდოთ საქართველოს ევრიანება. ნატო-ში შესვლის თარიღი დაკონკრეტების გარეშე აზრი არ ცარიელი დაპირებების დაჯერებებას. ნარის დაინტერესებული საქართველო წევრობაში, რადგან იგი დღეს მთელი პროცენტით იყენებს ჩექეს ქვეყანას, ხოთავად მის წინაშე არანაირი ვალდებულებები არ გააჩნია. ეს ძალიან მოსახერხება

დარღვევით მოსკოვის სტრატეგიული ინ-
ტერესების მიმდევრობა კრემლს შიიტური
ნახევარმოთვარის გადარჩენის შენარ-
ჩენების საშუალებას აძლევს...
...ივანი შვილმა ცოტა ხნის წინ განაცხ-
ადა, რომ საქართველო მზად იქნება
მნიშვნელოვანი ნაბიჯი გადადგას და
ნატოს მოუხლოვდეს. ირონია ის არის
რომ სააგაშვილმა ამისთვის ყველა
საჭირო ხერხი გამოიყენა. ივანი შვილმა კი
ეს ხერხები უკუაღდო. უფრო დიდი ირო-
ნია კი ის არის, რომ მისი სჯერათ...”, —
წერს მელიქ კაილანი.

მოკლედ, ვერ მოიხედეს დაშნაცუ-
ტიუნებლა რეაქციონერმა სომხებმა, რომ
ამდენი ფული და ეშმაკობა დაახარჯეს
საქართველოს დაშლა-განადგურების
საქმეს, მაგრამ კოზი სწორედ მაშინ ჩაუ-
გარდათ ნაცარში, როცა დრმად დარწ-
მუნებულები იყვნენ მათი ჯილაგის
პრეზიდენტ სააკაშვილის უძლეველობაში
და იმაშიც, რომ დაშნაკი ნაცი მიშა
საბოლოოდ აუხდებდა დღემდე აუხდენებდ
ილუზიად ქცეული “დიდი სომხეთის”
აღორძინების ოცნებას თავის თანამემა-
მულებს. კი ბატონო, ააღორძინონ დღემდე
არარსებული “დიდი სომხეთი”, მაგრამ არა
საქართველოს ტერიტორიების ხარჯზე!

ნენ და იმ ოურქებს ედავონ, რომელთაც
საკმარი დიდი ტერიტორია ჩამოაჭრეს
სომხებს (ისევე, როგორც ქართველებს). მა-
გრამ ამისათვის ომი და დაგიდარიაბა
დასჭირდებათ, რასაც რუსების დახმარებ-
ვის გარეშე ვერ მოიგებენ, რუსები კი
ნამდვილად არ გადაიკიდებენ მტრად ასეთ
მეზობელს, გაუმაძღარი და შნაკების
გულისათვის. ამიტომ, სომხებს ურჩევნიათ
ისევ ქართველებს შემოგვიძვრენ უბეში
გველებივით და თანდაონ დაგვტყუონ
სასურველი.

იციან რა, რომ ყოველნაირად გაკოტრებული საბაკშვილი ფულს ვეღარ გაიძეგის საკუთარი პოლიტიკური კარიერის დასაცავად, მისი უცხოელი თანამება-მულები კვლავაც აგრძელებენ ევროპარ-ლამენტარი თაღლითებს მოსკიფევას, რომლებიც ყოველი საშუალების გამოყენებით გაძიებიან საქართველოს ახალი ხელისუფლების რევანშისტულ განწყობაზე, რასაც თითქოს ეწირება სააკაშვილის “ნაციონალური” ხელისუ-ფლების ცხრაწლიანი “ეკილშობილური” მოღვაწეობის შედეგები. მე თუ მკითხავ, უნდა დასვა ეს ვირიშვილი ევროპარლამენტარები და დღეში ათო-თორმეტი საათი უნდა აყურებინო იმ არაადამიანური წამების კადრები, რითაც ცდილობდნენ ავადსახსენებელი ნა-ციონალები ქართული სახოგადოების დაშინებას და მის სრულ მორჩილებაში ყოლას. იქნებ მერე მაინც დარწმუნდნენ, რომ ისინი კბილებით იცავნ არა “უს-ამართლოდ დაჩაგრუდ” ნაციონალებს, არამედ XXI საუკუნის ფაშიზმის ფუქმდებლებს, რომელთაც შუა საუკუნეების სინამდვილეში გადატყორცნეს ერთ დროს პროგრესის გზაზე შემდგარი საქართველო.

მოკლედ, სააპაშვილი და მისი ბან-
დიტები ყოველი საძრახის მეთოდების
გამოყენებით ცდილობენ ძალაუფლების
შენარჩუნებას, რაც საქართველოს
საბოლოოდ დაქცევას ნიშნავს!

ମାଘରାତି, ଅର୍ଦ୍ଧାବ୍ଦୀର୍ଥି ଗାଢ଼ିଯୁଗାତ, ରାଜଧାନୀ
ଶ୍ରୀକାରତ୍ତବେଳେପଥମାତ୍ର ଗାନ୍ଧିଯିଙ୍କେ।

၆၁။ ရုပ်ပန်ချောင်း

ପରିବହନ ପ୍ରତ୍ୟେକ

მაჭიორხოლი ქოპუასუ,
თენა ოშშა მინატერებუ,
ინგირც მეღდე ქოფუბრინუნქ
ქობძირუნქ ჩქიძ ჯიმალევიცუ.
არძოს ქიმკვოხურჭულუანქ
მახანა დო მაჟალემცუ,
თაქიან ამბეს ქეწინბუ დო
მიბრჩეილუანქ თექიან ბრელ-

ქიანური მეცნიერებების
მიზანი არის მოვალეობის
განვითარება, კულტურული
და საზოგადო მდგრადი მოვალეობის
განვითარება, მოვალეობის
განვითარების მიზანი არის
მოვალეობის განვითარება.

გურდე ჯაბის ჭიჭე ხახცუ,
გეგნი პოთანქ ათე შეცრო,
ჩილამურ ქეთმახვილუნი
გინობჭყვიდუნქ ულას მელე.
უკული კინი დომშაყარა
მაფშალია – მოლადურცუ,
ქოფუბრინუნთ ართო მელე
კინ ქედვობუნქ ჩილამურსუ.

ვიცი, ნაციონალუბი და მათი დამქაშები კელავაც არმენოფონიას დამაბარალებენ, როგორც ეს არაერთგზის მომხდარა, მაგრამ თავს მოვალედ მივიჩნევ, რომ მკითხველს გავაცნო ამერიკელი რეაქციონერი სომხების მიერ სააკაშვილისათვის ძინძური ინტერესით გაჯდენთილი მსარდაჭერის კიდევ ერთი შემთხვევა, რომელიც ამას წინათ გამოაქვეყნა უერნალმა „ჟორბსმა“. წერილის სათაურია: „თბილისი ამერიკის სანქციების დარღვევის ნებას იძლევა, რაც წარმოუდგენელი იყო სააკაშვილის მმართველობის დროს – გაეკეთილი კრემდინოლოგაში“, რომელიც საქართველოს პრემიერ-მინისტრ ბიძინა ივანიშვილს ეხება. აღნიშნული წერილის ავტორია ვილაც მელიქ კაილანი, რომელიც უაქტიურად გახდავთ მელიქ კალაიანი. ასე რომ, როგორ ინგლისურ გვარსაც არ უნდა ამოეფაროს დაშნავი სომები, იგი მაინც გაიშიფრება, თუნდაც მისი ერის ჰეშმარიტი მიზნების პორტულარიზებით (სახის ფერზე, მოკაუჭებულ ცხვირსა და გულისამრევ აქცენტზე რომ არაფერი კოქათ).

არა და, რა პქნას საწყალმა მელიქ კალაიანმა, თუ თვალინათლივ ხედავს, რომ აშერად იხაგრება საქართველოს პრეზიდენტად წოდებული მისი ნაცევრადშემლილი მექალთანე თვისტომი, რომლის საქართველოს „მთაგარმართობდად“ წამოსკუპებას მისმა თანამემამულე მიღლიარდერმა სომხებმა ახეულობით მიღიონი დოლარი დაახარჯეს. ვერ ჟეასრულა სააკაშვილმა თავისი „ბოსების“ – ამერიკაში მცხოვრები სომები მიღლიარდერის კერპ კირკორიანის და მისი თანამზრაცხველების შეკვეთა – ვედარ მოასწორ საქართველოს შუაში გახლეჩვა, რათა აღმოსავლეთ საქართველო სომხებისათვის ჩაებარებინა. სააკაშვილის გაპრეზიდენტებისთვისავე ხომ დაშნაკები სიამოვნებით იფშენებდნენ ხელებს, ამგვარი წარმატების მოლოდინში გარიდგულები, რადგან აფხაზეთი და სამაჩაბლო სწორედაც რომ პოლიტიკური თაღლითის და ვერაგრძებაში გაწაფული სააკაშვილის ხელით ჩამოაშორეს საქართველოს, ახლა კი მორიგი შესუებ ლუკმის გადასაყდარად გმზადებოდნენ. ამიტომაც ცდილობდა

სააკაშვილი დამოსავლეთ საქართველოს ქართველებისაგან დაცლას – ხალხს ისეთი აუტანელი პირობები შეუქმნა, რომ ისინი საქართველოდან უკანოუგებდა დაბროდნენ, დატოლვილებისათვის კი დროებით თავშესაფრებს სწორედაც რომ დასავლეთ საქართველოში აშენებდა.

და, უცემ, მოწმენდილ ცაზე დაიკუხა და სომხებს მოედი თავისი ოცნება თვეზე ჩამოაქცის იმ „ქართულმა ოცნებამ“ რომელსაც ბიძინა ივანიშვილი შემოუძვა საქართველოში...

მაგრამ, მოდიოთ, კვლავ იმ წერილს დაკუტრუნდეთ, რომლის განხილვასაც სტატიის დასაწყისში შეკპირდით ჩვენს მკითხველებს. ჩვეული სომხური ბინაური ინსინუაციებით გადატენილ ამ ოპუსში წერია: „...დასავლეთმა საქართველოს ერთ-გულება იმით დაუფასა, რომ 2008 წელს საქართველოში პუტინის შემოჭრას გვერდიდან უკურებდა და რესეფის სეპარატის ტული რეგიონების სპონსორობის ნება დართო... თბილისი ამერიკის სანქციებს დარღვევის ნებას იძლევა (ირანის მიმართ – საქინფორმი), რაც წარმოუდგენელი იყო სააკაშვილის მმართველობის დროს. როგორც ჩანს, „The Wall Street Journal“-მა ისევე, როგორც დასავლური სამყაროს დიდმა ნაწილმა, ყველაზე მნიშვნელოვანი გამოტოვეს – მიუხედავად მისი პროტესტისა, ივანიშვილი არასდროს აპირებდა იმ პროდასავლური კურსის გაგრძელებას, რომელიც მემკვიდრეობით ერგო...

...მას არაფერი გაუკეთებია თავისი მიმდევრების შესაჩერებლად...

...ნებისმიერი სადაც მოაზროვნე დამგერივებელი შენიშნავდა ამ ვიდეოების (იგულისხმება ციხეებში წამების გამოვლენილი ფაქტები) უსაფუძვლობასა და ხელოვნურობას...

...საფრანგეთის დაზვერვის სამსახურმა ქართული მაფიის აუდიოჩანაწერი გამორცელა, სადაც ისინი თავდასხმას გეგმვდნენ. ქართული და რუსული მაფიის მჭიდრო მოგავშირები არიან...

...ბეკრი მიმტკიცებდა, რომ ივანიშვილსა და კრემლს შორის კავშირის სამსილები არ არსებოდა. ესეც თქვენ სამსილი – ირანული ეკონომიკის მხარდაჭერის თანა

სიტუაციაა დასავლეთისათვის, დასავლეკო არ აპირებს მასზე უარის მაშინ დაასახელონ ვადები და დაგიჯვომი რომ საქართველოს მართლაც მიიღო ნატო-ში. მაგრამ კიდევ ცალკე საკითხი საერთოდ სჭირდება კი საქართველო ნატო-ში შესვლა? ამ კითხვაზე კვლევა ცალკე კიდევ უნდა დაფიქტრდეთ. ამიტომ, მოვუწოდებო უკელა ქართული სამხედროს, რომელებსაც შეუძლიათ, გამო ამ მიმართვას და უკელა სამოქალაქო რომელებსაც შეუძლიათ, მათ ეს გადახუ ჩატერებით მოხალისებად IS-რიგებში, ეს საქართველოს ინტერესები გამომდინარე არ კეთდება! თქვენ არ გთავაზრებთ, დალაზე ბევრი ავღანელი იყენებანტებად მიგინენეთ და ამიტომ შეუძლიათ, საქართველო ისევე შეიძლო როგორც ამერიკა სტულთ. აგდამ მოსახლეობის თქვენდამი და თ დასავლელი კოლეგების მიმართ სიკილის გამო ტერორისტები წარმატებები არიან და საერთაშორისო კოალიციაში ნაბიჯითაც ვერ მოახერხა წინ წასვლუხედავად იმისა, რომ ავღანეთის ოკუპაციაში მომენტიდან უკან 11 წელიწადზე მეტი გავიდა. გახსოვდეთ ისტორია, გახსოვდეთ სახელოვანი წინაპრები! გამარტინოდ მაშინ დაგრძელება, როდესაც საჭიროება მომავალი აქტერი მომავალი!

වයරාზිඩ්ස තෙස්තිඩ්ස්

რატომ გაიყო ორად

22 მაისს, მაჩაბლის ქუჩაზე მდებარე მწერალთა სასახლის ჯერაც გაუკრემონ-ტებელ სხდომათა დარბაზში ჩატარდა საქართველოს მწერალთა ეროვნული აკადემიის დამფუძნებელი შეკრება, სადაც მონაწილეობდა 200-ზე მეტი ქართველი მწერალი. მათ შორის სახელოვანი პოეტი რეზო ამაშუკელი, რუსთაველის პრემიის ლაურეატი გენო კალანდია, ცნობილი კრიტიკოსი თამაზ წიგწიგაძე, პოეტი და გაზეთის რედაქტორი ვახტანგ ხარჩილავა, ბატ. ელიზაბარ ჯაველიძე, თემურ ქორიძე და სხვები.

სოდენ ზნეობის, ეთიკისა და ტრადიციების მიმართ. დედის საშოსა და შარდის სუნიე სექსუალური ცახცახი ეწყებათ... რატომ დაც, მე არ მატენია მწერალთა აკადემიის ხელმძღვანელების აღშფოთებული ხმა როცა, ქართველი ხალხი ქუჩაში გამოვიდა პომოსექსუალებისა და ლესბოსელების მიუღებელი აქციის დროს რუსთაველ ზეროცა ერის სულიერ და ფიზიკურ სიწმინდეს იცავს ხალხი (ის არასდროს არ ცდება), როცა თავგამოდებით ირჯებიან ეკლესიის მესვეურნი, მაშინ ვისთან უნდა იდგეს შემოქმედებითი კაშირი? ვის უნდა

სხდომამ მწერალთა ეროგნული აკადე-
მიის ხელმძღვანელად აირჩია თამაზ
წიგნივაძე.

მწერალთა კავშირს დიდი და სახელო-
გნი წარსული აქვს. მწერლის სასახლეში
დღესაც ტრიალებს ერთს დირსებული მა-
მულიშვილების მიერ წარმოთქმული ქარ-
თული სიტყვის მქუხარე ექვ, რაც
საოცარი კრძალვით განგაწყობს. თუმცა
სააკაშვილის ხელისუფლებამ ბინძური
ხელებით „ბოქლომზ“ დაადრო ამ მშვინიერ
არქიტექტურით ნაგებ სასახლეს და მწერ-
ლები უცერებმონიოდ გამოიაქვა აკაკი
ხოშტარიას მიერ ნაჩქარი შენობიდა.

მადიდებილები გვიწოდა?

ჩვენ გვინდა ჰეშმარიტი ქართული
სულით აღსავსე საქართველო და ისე-
თივე შემოქმედებითი გაერთიანება
რომელსაც ექნება თანამშრომლო-
ბისათვის ლიტერატურული გაზეთი, უერ-
ნალი და სხვა საშუალებები.
საბედნიეროდ უკვე გამოვიდა გაზ. **„ლიტ-
ერატურული საქართველო“**, აი, საქმე-
იაგვება ლიტერატურული ჟურნალების
გამოცემა.

როგორც იქნა დაგერუებით. რატომ?.. რატომ დუმან მწერალთა
მწერალთა კავშირის მაჟინდელმა კავშირის ხელმძღვანელები, როცა
თავდამოარებ თამაზ წიგწივაძემ დატოვა უკანასკნელ წლების განმავლობაში
თანამდებობა და დაიწყო აქტიური საქმიროსად მიმღინარეობს
წინააღმდეგობა ხელისუფლების აღვი- პოლიტიკა გლობალიზაციისა და ერგბის უფლებათა დამატებით გადასახლება.

სამართლის „მუნიციპალური კავშირის“ მიერ გადასტურებული დღის დასახლებაზე დაგენერირდა. როცა იგრძნება, რაოდ დამობრივი და რაც მთავარია ხარისხს ხმაში შესუსტება, კავშირის მესკეურებმა მიმართეს „ინკუბატორის“ გამრავლების მეოთხდს. მაგალითად, სამტკრელიაში ერთ- ბაშად მიიღეს კავშირის წევრად 17 „მწერალი“, იგივე სიუხვე და ხელგაშლილობა გამოიჩინეს ჭიათურელების მიმართ. ანუ მწერალთა კაგშირის კარი დიაა წესდების დარღვევით უველასთვის, მხოლოდ სურვილია საჭირო. ყოჩად!.. აი, ქართული მწერლობის ღირსების ამაღლების კი არა გამრავლების კლასიკური მაგალითი.

გასულ წლებში 11 მწერალმა მოიკლა თავი. ეს ხომ სავალალოა? როცა ხელისუფლება არ ზრუნავს და ფეხებზე პკიდია მათი ბედი, ვინ უნდა ქომაგობდეს და გვერდში ედგას მას? ალბათ ის შემოქმედებითი ორგანიზაცია, სადაც ისაა გაერთიანებული. სავალალოდ, კავშირის ხელმძღვანელებს მხოლოდ ყრილობისას ახსნებდა მისი წაკრები.

დღეს, როცა ქართული სიტყვა თან-
დათან იდევნება, მისი მნიშვნელობა საკო-
მუნიკაციო დონეზეც კი კნინდება,
მწერალთა კავშირის ამოცანა იყო დაეწყო
აქტიური ბრძოლა, დაერაზმა ქართული
სიტყვის ნამდგილი ქომაგები და როგორც
იტყვიან ხმადამოქმედული ებრძოლა მის
დასაცავად, მაგრამ....არც მაშინ ამოიღეს
ხმა, როცა ვინგე დეისაძე-ბურჯულაძები, უ-
ფინანსური ეპურობიან სარწმუნოებას, უხამ-
ბო უნდა იყო ეს კავშირის მიმდევად
და შემოქმედებითი აქტიურობის მსხვერ-
პლი გახდა. ხალხი აღშფოთებული იყო
და არის დღესაც. მწერალთა კავშირმა
გამოიტანს მკითხველთა სამსჯავროზე
რა მოიმოქმედა, როცა ერს დირსეული
ადამიანის სისხლით მორწყეს ქაფენილი?

କାନ୍ତପୁର

გოვთებ: “ეგ არის ჩემი შემცნების უმ-
თავრესი კაგშირი”-ო. მწერლთა კაგშირის
ხელმძღვანელებმა საკუთრი გააბა კაგშირი
შემოქმედებით ინტელიგენციაზე მოძა-
ლადე ხელისუფლებასთან, ქალაქის მერი-
ასთან, საკრებულოსთან და არა მხოლოდ
მათთან.

ତୁ ମିଳାଇଯିବୁ ରାମୀଙ୍କ ସାବାର୍ଗ୍ରେବଳ୍ଲା ଶ୍ରୀ
ତାନ୍ତିକମ୍ବେଦାଳ ଅମାଳ ରାତ୍ରିମ ଏହି ଗ୍ରନ୍ଥକବଳ୍ଲା
ଜ୍ଞାନଶିରିରୀର ତିତିର୍ପାଣ୍ଟି ଖେଳି କେବରି? ...ଚେବାଦିରା
„ହାତ୍ଯାକ୍ଷରିତିର୍ବନ୍ଦି“ ମନୋଦାଲାଦାନ୍ତର୍ଗତିର ଲାଭ ମନୋଦାଲାଗ୍ରେ
„ସାବରାଜାର“ ଲାଭ ମାଳ କାର୍ଯ୍ୟାବଳ୍ବନ୍ଦି ରାମ ମହିନ୍ଦିର-
ଅଲତା ଖେଳରେବିଦିକ୍ଷାତ୍ମକିର, ମାତ୍ରି ଗାୟଶାସନିରିକ୍ଷି
କିରନ୍ଦବେଦିର ଗାୟଶାସନକର୍ମକାରୀଙ୍କର୍ମାଦିର, ରାମ ଲାଭ-
କରାଯିରୁଣ୍ଡି ଉତ୍ସବରେବିଦିକ୍ଷାତ୍ମକିର ଆଶମାଦଲ୍ଲାଦାନ୍ତର୍ଗତିର,
ରାମକ୍ରମରେବିଦିକ୍ଷାତ୍ମକିର କ୍ଷେତ୍ରକାରୀଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀଙ୍କର
ଜ୍ଞାନଶିରିରୀର ତିତିର୍ପାଣ୍ଟି ଖେଳି କେବରି? ...ଚେବାଦିରା

უფრო მეტიც, კავშირის თავმჯდომარის
მიერ და ამავე დროის შემთხვევაში, რომელიც

ოთარა-შეიღდა, რომელიც
ხელმძღვანელობდა საგამომცემლო
საქმეს, შეკორწია „პროზის ანთოლოგია“
და იცით რატომ არ დაბეჭდა მწერალ არ-
დაშელიასა და თორიას ნაწარმოები?
მასში ნახმარი იყო რამდენიმე მეგრული
სიტყვაკაზმული. დმტრო მადალო! თუ
ასეა, მაშინ არ უნდა დაბეჭდილიყო კ. გამ-
სახურდიას, შ. დადიანის, ლ. ქაჩელის და
სხვათა და სხვათა შედევრები, სადაც
მეგრული ხმატებილი სიტყვებია ნახმარი!..
რა ჰქვია კავშირის თაგმჯდომარის ამ
ქმედებას?.. ბეცობა თუ შეგნებული უარყ-
ოფა ჩვენი კულტურა-ტრადიციებისა? ამგ-
ვარი უგუნური დამოკიდებულებით
უფსერულში ინთექტი საუკუნეებით
ნადუდაბარი და ნასათუთევი ჩვენი
ეროვნული სიმდიდრე. ხომ ცხადია, რა
თავნებობით ექცეოდნენ და ექცევიან მწ-
ერლებსა, მათ ნაღვაწს მწერალთა
კავშირის მესვეურები? (ვრცლად ამაზე
საკუთარი აღშეოთება გამოვთქვი გაზ.
„საქართველო და მსოფლიოში“, 10-12
მარტი 2011 წ.)

ქართული სინამდვილის თვევის, ტრადიციული ერისთვის, მუდამ ფასეულია წმინდა, შთამაგონებელი და ზეკობრივი იდეები. რაც სრულებით არ ნიშნავს უარის თქმას ახლისადმი, სასარგებლოსადმი, მსოფლიო ლიტერატურის ტენდეციებისადმი. მთავარია რა ზომიერებით, რა ღოზით შევთვისებთ მას. ხელადებით, მთელი სიშიშვილით არ უნდა გაუღორო არი

პირდაპირ ვიტყვი. არ ვარ მომხსევ
თვალსაწიერის კასტური შეზღუდულო-
ბისა, თუმცა არ უნდა მოვწყედეთ
საუკუნეთა გულისოთქმას, რადგან ქარ-
თული ლიტერატურა მუდაძ იყო არის-
ტოგრატიული და მისი დაცემა უხასს,
ბილწისიტყვან ნაცოდვილარამდე მიუღუ-
ბელია. თორებმ დედამიწა ტალახივთ
აგვიკრაგს ზურგზე და საით გაგვაქანებს
ურის ულავა, უმიზოვ უმიზოვ ურთო არის.

არვის უწყის. ამიტომ უმისაძართო, ერის
დირსების საწინააღმდეგო სკლა, გაუახრე-
ბელი დაჯუნი სიკეთით არ დასრულდება.
ლიტერატურული გარდასახეის ნიჭი
დევიურია, თუ შემოქმედი გადადის
განცდის სიმართლიდან (რომლის ზღვარი
არსებობს ნამდვილად) მაშინ მისი შექმ-
ნილი სახე თუ აღწერილი სცნა მაში-
ნათვე კარგავს სიცოცხლის უნარს და
მკითხველოთ თვალში მუქაოს ნიღაბს ემს-

გავსება.
ზოგიერთი შენიშვნა, გულისტკივილი
და მოსახრებები შექმნილ მდგომარეობას-
თან დაკავშირებით გამოვთქვი ჩემს
გამოსვლაში, რომელიც მწერალთა
აკადემიის დაფუძნების დღეს მოკრძა-
ლებით შევთავაზე შექრბილოთ. გთავა-
ზობოთ მსოფლიო ართ ნაწილს:

...მწერალთა კავშირის ბოლო ორ ყრილობას არ დაგვიწრებივარ, არა იმის გამო, რომ ჯიუტი და უპასუხისმგებლო ადამიანი ვარ. პირიქით, მწერალთა კავშირის ხელმძღვანელებმა ერთ-ერთი ყრილობა უმსგავსოდ ჩაატარეს, სადაც სამეგრელოს წარმომადგენლებს არ მისცეს აზრის გამოთქმის საშუალება, არ აირჩიეს გამგეობისა და არც სხვა ხელმძღვანელ ორგანოებში. ფაქტობრივად ხურგი აქციეს კონსტანტინე გამსახურდიას, შალვა დადიანის, თეოდ სახოკიას, ილია მეგრუარგიას, ვალერიან გუნიას ალ-

მონარქია?

მზრდელ მახარეს. ამით ფაქტობრივად
არად ჩააგდეს იმ კუთხის შემომქმედი,
რომლებმაც გარეგნული წელიღი შეი-
ტანეს და შეაქოთ ქავენის სულიერი დირგ-
ბულებების შექმნაში.

ხელოვნება არის ადამიანთა გაერთიანების საშუალება. ოდგან ასე არ ხდებოდა მწერალთა ოჯახები, გამოვხატე პროექტი კავშირის ხელმძღვანელობის უმართებელო ქმედებებზე და არ მივდიოდი იქ.

დედაქალაქში მცხოვრებ შემოქმედთა
პოტენციალი მაღალია, ისინი უფრო პრო-
დუქტიულები არიან, ამას ხელს უწყობს
სათანადო პირობები და ურთიერთობა,
რაც თავისთავადია და მისასალმებელია.
დედაქალაქი ყველა საქმეში მუდამ ტონის
მიმცემია. თუმცა ეს ორდი ნიშნავს იმას,
რომ რეგიონებში მცხოვრები შემოქმედებ-

მწერალთა კაგშირის წევრობა ნიშანეს
მის წევრთა თანასწორუფლებიანობას,
რასაც უხეშად არღვევდა კაგშირის
ხელმძღვანელობა, რამაც გამოიწყია არა
მხოლოდ ჩემი პროტესტი და განდღომა...
რომ მსგავსი არ განმეორდეს. არ მოხდეს
შერჩევითი დამოკიდებულება მწერ-
ლებისადმი, აკადემიის ხელმძღვანელობამ
უნდა გაითვალისწინოს, რომ თბილისი არ
არის საქართველო, რეგიონებში მცხ-
ოვრები შემოქმედნი ერთიანი ეროვნული
ორგანიზმის ღირსეული ნაწილი ვართ.
ვქმნით საინტერესო ნაშრომებს და ფხი-
ზლად ვდგავართ ქვეყნის სულიერ საუნ-
ჯეთა სადარაჯოზე.

აქ გამომსვლელებმა საკამაოდ ილა-
პარაკეს ლიტერატურის მნიშვნელობაზე,
თუ როგორ იძრძოდა ჩეგნი წინაპერები
ქვეყნის დამოუკიდებლობისა დასაცავად.
რა როლი აკისრია დღეს შემოქმედს მიმ-
დინარე პროცესებში. რომ ქართული ლიტ-

ერატურა პელაგ ფეხსხე უნდა დადგეს და
ყოფილი ხელისუფლების უხეში ზე-
წოლისაგან განთავისუფლებულმა ფრ-
თები უნდა გაშალოს. მე ამ
გამონათქვამებს მწერლის ნააზრევს დავა-
მატებ: „არც უწიგნობა ვარგა და არც
მარტო წიგნიდან გამოხედვაო“ – ბრანა
ლიდმა ილიამ ქალაქებისა და რაიონების
ხელმძღვანელობა დღეს, წიგნისადმი პა-
ტივისცემის სრულ სიყრუეს ავლენენ, მათ
საერთოდ არ აინტერესებით და აღელვებთ
შემოქმედთა ბედი. ამიტომ, ბატონი რეზო
ამაშუქელის, თმაზ წიგწივაძის, გენო კა-
ლანდიას თაოსნობით შექმნილი მწერ-

ଅଳ୍ପତା କେରାଗନ୍ଧୁଲି ଏକାର୍ଥମିଳା ଠିଲ୍ଲେଗା ମଧ୍ୟରେ,
ରୁମ ଦ୍ୱାସର୍ବଶୁନ୍ଦରୀଙ୍କ କ୍ଷାରତ୍ୟୁଲ୍ଲ ସିର୍ବ୍ୟଗାରେ
ମାର୍ଗଲୋ, ଏବାଲୋ ମାଲୀରେକେଣିତ ଗାଢ଼ିଲୀ ଜୁର୍
ଟଙ୍ଗବେ କେରାଗନ୍ଧୁଲି ଲୀଠିର୍ବ୍ୟରାତ୍ମିକରା, ମିଳି ନେବ୍ରା-
ଦରିଗୀ ଏବା ଶୁଣିଏରି ଗାଜାନ୍ଦାଶବ୍ଦିରୀରୀତିରେ,
ରାତ୍ରି ଆୟତିଲେଖିବେଲିବେ ଗଲିଲବାଲିହାଚାପିରୀ
ଫାମଲ୍ଲେବାଗୀ ନିବାରଣୀରେ ଜୁରନ୍ଧବ୍ୟ.

სას ფილიალები, რომელებიც გამოა-
ცოცხლებენ შემოქმედებითი საქმიანობას
აღგილებზე. იმის გათვალისწინებით, რომ
საქართველოში წიგნის გამოცემა არ
არის შემოსავლიანი, მწერლები დირსეუ-
ლად ვერ ცხოვრობენ და მათი სიბერე
ხშირად გაუსაძლისია. ახალი ხელისუ-
ფლების წინაშე დაისვას საკითხი:
საგანგებოდ იქნას მიღებული კანონი,
რომ სამოცდაათ წელს გადაცილებული
მწერლებს გაეწიოთ მატერიალური დახ-
მარება...

ბორის დაგითაია,
აკ. წერეთლის სახელობის პრემიის
ლაურეატი.

სამეგრელოს ღირსეული შვილები

ჩვენი გაზეთის 224-ე ნომერში მქონე ითხველებს დაგპირდით, რომ გამოვაქვეყნებდით მასალებს მწერალ ექსარ აკიტაიშვილის წიგნიდან რომელიც ეძღვნება სამეგრელო დირსეულ შვილებს, ტრაგიკულ ბედის მქონე მამული შვილებს გვანჯვე ჩიქოვანსა და მუშანი დადიანს. ვას რულებით დაპირებას და ვიწყებთ ას ჟეშმარიტად დიდი ადამიანების ბიოგრაფიების ბეჭდვას.

(ჩაწერილია ქვიშ დაგოთ
პეტარ შვილის მიერ თბილისის
მეორე კოლონიაში, ორთაჭალაში
1948 წელს)

ბერძნების მიერ დაწერილი ფინასიტურაობა

ჩემი ცხოვრების მეშვიდე ათეულში გა
დავდექ. მოელი ამ ხნის მანძილზე
კლილობდი, მხოლოდ სიკეთე და მეგობ
რობა დამკიცება. ბავშვობიდანვე თანდაცო
ლილი ბუნება, ხასიათი და ოჯახშ
შეფასებული ტრადიციები მიკარნახებდი
ჩემს აღმზრდებულ საზოგადოებაში, მეგობ
რებში, ნათესავებში, ამხანაგებშ
მეზობლებსა და ნაცობებში, ყველგა
სადაც კი მიცხოვრია, მოელი ჩემი არ
სებით კაცთმოყვარეობა, მეგობრობა
სიყვარული ჩამენერგა. ყოველთვის
კლილობდი, რომ მემუშავნა და მეცხოვრ
არა მარტო ჩემი ოჯახისა და ჩემი პირად
სარგებლობისათვის, არამედ იმ ქვეწისა
და საზოგადოების ინტერესებისათვის
სადაც დავიბადე აღვიზარდე და კუნ
თქავდი მშობლიურ პარს.

ამქამად გადავწყვიტე მოკლევ აღწერი
მთავარი მოქმებები, ავტოგრაფიული
შემთხვევები, რაც თავს გადამხდომა ჩემი
ცხოვრების მანძილზე და გადაცვა
შეიძლებს, კინაიდან ბუნებას, წუთისოფელ
თავისი კანონები აქვს - განვებამ შეი-
ძლება არ მომცეს იმის საშუალება
შეიძლებს ზეპირად მოვუთხრო ჩემი
თავგადასავალი, კინაიდან მათგა
დორებით დაშორებული ვარ და არ ვიცი
მოვალესწერები თუ არა შინ დაბრუნებას
თუმცი ჯანმრთელობამ არ მიდაღატე
დიდად ბედინერად ჩავთვლი თავს, რათო
ჩემს შეიძლება და მეგობრებს ცოცხალმა
უშუალოდ ვუამბო ყოველივე, რაც თავი
გადამხდა ჩემი ცხოვრების საქმაოდ ხან
გრძლივ გზაზე.

აქებ მინდა აღვნიშნო, რომ ჩემი ცხოვრების მოკლე აღწერილობით არ ვისახავ არა ავთარ სხვა მიზანს, გარდა იმისა, რომ იმ დავუტოვთ ჩემს შვილებსა და ახლო ნათესავ-მეგობრებს, რათა მათ მომიგონონ, როგორც მშობელი და ოფიციალური მეგობარი შევეცადე, წინამდებარე რვეულში მოკლევა ყოფილიყო აღწერილი ჩემი ცხოვრების მთავარი და ღირშესანიშნავი ამბები და კალაბრი აღვაღინებ მხოლოდ მესსიერების მეშვეობით. უეჭველია, გამომრჩეული მრავალი ისეთი შემთხვევა, რაც არ იქნა ბოდა ინტერესს მოკლებული, მაგრამ თუ განგება მაღილებს იმ ბერიერებას, რომ დავბრუნდე ჩემს საკუარელ შვილებთან და მეგობარ-ნათესავებთან, მაშინ შევძლებ აღვადინო კიდევ ბევრი საინტერესო რაოდაც ყოველთვის ხალისით წაიკითხავებ ჩემი შვილები, შვილის შვილები, მეგობარ-ნათესავები.

ჩემი გავშვობა და ახალგაზრდობის ხანა

დავიბადე 1881 წელს, ზუგდიდის მაზრის
სოფელ ჭავადუშში. მამაქემი — ალექსა-
ნდრე ივანეს ძე ჩიქოვანი — წარმოშობით
თავადის წოდებისა იყო, მაგრამ მეტად
მცირე მამული პქნობდა და ოჯახს საცუ-
თარი შრომით ინახავდა. ჩვენი წინაპრები
ცხოვრობდნენ სოფელ ზუმში. პაპაქემი —
ქაიხოსრო ჩიქოვანი — ყოფილია სახელი-
ვანი და ამაყი ვაჟაპი, თავისი ღროის
შესაფერისად მწიგნობარი და კულტურუ-
ლად აღზრდილი. პაპაქემს არ მოსწოდდა
ბატონიშვილი უსამართლობა და თავის
სიცოცხლეში მუდამ ებრძოდა მის თანამე-
დროვები ლევან დადიანს, რომელიც ჩა-
გრავდა ემა გლეხობას და, ამავე ღრო-
გარეუნიოდ აღვირას სინილ ცხოვრება-
შე ერდა და უმცირებდა მამულს, რის შედე-
გადაც მამაქემმა მეტყვიდრეობით მცირ-
საკარმიდამო მიიღო.

ზეპირი გადმოცემით მამაჩემისა და
სხვებისაგან მსმენია, რომ ერთხელ
სენაკის მაზრის სოფელ გორდიდან თავისი

სასახლეში ყოფნის შემდეგ ამალით ბრუნვებოდა დაკით დადიანი, იმ ლევან დადიანის შეიძლი, რომელიც გლეხობასთან და პააჩემოანაც მტრულად იყო განწყობილი.

შეიძლის შეიძლებათ დღესაც დიდი ნათესაობა გვაქვს. ასევე განუკრებად ვარობ დაკაგშირებული ერასტო ანთიასთან და სხვებთან.

მთავარი დაკიოთ დადიანი დასასეგენბლად და სოფელზე წუქში შეჩერებულა, ერთ წეაროსთან. ამ წეაროსთან ცხენით გაუკლია ბაბუაჩემს, ლევან ქაიხოსროს ძე ჩიქოვანს. ტრადიციის თანახმად, როცა მთავარი შეხვდებოდა, მგზავრი, თავადი იქნებოდა ის თუ აზნაური, ცხენიდან უნდა ჩამომხტარიყო და ისე მისალმებოდა მთავარს. ბაბუაჩემს ლევანს დაურღვევია ეს ძელი ეტიპები – ცხენზე მჯდომს მთავარის სოფის ამავად მიუცია სალაში და განუგრძია თავისი გზა. გაკვირვებულ დაკიოთ დადიანს უკითხავს, ეს კმარვილი ვინ არისო. მხელებლებმა უპასუხეს, რომ ის იყო ლევან ქაიხოსროს ძე ჩიქოვანი. მაშინ მთავარს, დაკიოთ დადიანს უთქვამს: – დირსეული შეიძლო დარჩენია ქაიხოსრო ჩიქოვანს, მხოლოდ მამაჩემის, ლევან დადიანის დათესილმა საქმებმა დღეს მე პატივდება დამაკლოო. დაბატემი – კესა თადას ასული ქმბვარი სამურზაფანიდან გახლდათ. მეტად კეთილი ბუნების ადამიანი იყო, გულმოდგინე მშრომელი. თადა ქმხარის მამა – სესირვეა ქმხარი იყო სეანგოის მთავარ კონსტანტინე დადეშქელიანის დედაშვილი. კონსტანტინეს და სესირვეას დედები იყვნენ დები – მარშანიას ქალები.

მე ძლიერ მორიდებული ვიყავი, როგორც ჩემს მშობლებთან, ასევე ჩემს აღმზრდელებთან. ყოველთვის მქონდა დედ-მამის რიდი, მუდამ უკაჯერებდი მათ მახსოვს, ორმოცდასუთი წლის ასაკამდე მამაჩემთან თამბაქო არ მომიწვევია თამა მად. მთელი მეზობლობა სიყვარულით და პატივისცემით მეცყობოდა და ზოგიერთმა მათგანმა მოგებულ შეიძლადა ამიყვანა. მოგებულ შეიძლად აყვანა დიდ პატივად ითვლებოდა ჩვენს საზოგადოებრივი ბაში. ამის ცერემონია ასე ხდებოდა: ივისაც შეიძლად აიყვანდნენ, მიღიოდა მოგებულ შეიძლად ამყვანებოთან. ქალი ძუძუხო, აბრეშუმის ნაჯერს გადაიფარებდა, შეიძლობილი იხოქებდა, ძუძუხე დადებდა კბილი და სამჯერ იტქოდა – თქვენ დედა და მე შეიძლოო. მე მოგებულ შეიძლად ამიყვანებიც ცაკა დაგვიღალავამ, მანიამ, ქობალიამ, ან თამა, თოდრიამ და სხვებმა. შეიძლად მოგების შემდეგ საშეიძლის შეიძლობა მტკიცდებოდა ძლიერი ნათესაური კაგშირი, სიყვარული და დიდი მეგობრობა სატრაბახოდ არ ვამბობ – ჩემი ავტორიტეტი იმდენად გაიზარდდა და განმტკიცდა ხალცში, რომ მებატონე თავადები მორიდებით ეყრობოდნენ იმ გლეხობაზე რომლებთანაც მე ასეთი მჭიდრო ნათე-

აზეთს გაემგზავრა. რამდენიმე თვის მერკ
სადამო ხანს, ისევ გამოგვეცხადა. მე იგი
ძლიერ ძიყვარდა და მასაც უსახლვროდ
ვჰქვარდი. მამახემი შინ არ იყო. ჩვენ
დიდად გაგვახარა მისმა გამოწებამ. დედამ
ვახშამი გააწყო. ბიძამ გვითხრა, რომ კვა-
ლაფერი მოაგვარა, გაყიდა, რისი გაყიდვაც
სურდა – ბავშვი მიაბარა გამზრდეს და
ხეალ დილით უნდა გაბრუნდეს ციმბირში
სასჯელის მოსახლელად. აქედან ცხენით
სამტრედიაში ჩავალ და შემდეგ კი
მატარებლით გავემგზავრებიო. მერე მი-
უბრუნდა დედაქემს და უთხრა, მე აქ ისე
მოვედი, არავის შეუმნენვიერო. ნავახშ-
მევს დასაძნებლად დაგწესით. დედაქემი
დიდხანს მუხლობრევილი ლოცულობდა
და ღმერთს ავედობდა ქმარ-შვილსა და
მმას, რომ ხიფათს გადავრჩნილყავით
ვევლანი.

გათენება მოახდოებული იყო, როცა მოქსმა ცეკვის ფეხის ხმა და უქმეხი ძახილი: გვანჯი, ჩქარა ადგეჭი, თქვენთან რომ ციმბირიდან გამოიქცეულს სინავს, ახლავე ხაგაბარეთო. მე ურიადნიერი ცხომელიძე ვარ, მთელი ჩემი რაზმი მახლავს. გაფრთხილებთ, კველანი უქველად დაიხოცებით, თუ წინააღმდეგობა გაბედეთო. რევოლვერმარჯვებული გიღი ელვა-სებურად გაიჭრა გარეთ და გასვლის-თანავე ერთ ყაზას პირში დაახალი ტყვია და გაიქცა. ატყედა გამაყრუებული “ზალძი”. მე რაც ძალი და ღონე მქონდა ვკიროდი – აქ არავინ არ ყოფილა ციმბირელი, მხოლოდ შევიძობანი მასინდელები ვართ და სროლა შეწყვიტეთ-მეოქნი. როცა სროლამ იყლო, შემოგბრუნდა სახლში და ვხედავ – გიღის თოვფი დარჩენია. დავავლე თოვფს ხელი, შევჯერი ცხენზე, მოკლებები გადავვდი და გზა გადაუშეკრი ბაქცეულ ბიძახებს. სანაც დავვეწელი, მე ხობექლს, ბახვა ბევრავას მეტვიდებინა მისოვის შეგასტყუდი ცხენი. მე რომ მივვდი, ძალიან გაეხარდა, მხოლოდ ნამეტავად წუხდა, დავღუპე ჩემი დის თჯახით. თოვების სროლა ჯერ ისევ ისმოდა, როცა საშიშ ადგილებს გაემორდით. გიღი მომიბრუნდა და მითხრა: ჩემი ბიძა, შენ ძალიან ახალგაზრდა და გამოუცდელი ხარ, ახლა დაბრუნდით თჯახების გერა გამოგიხენო. მე ნუ გეცოდებით, საკადრის პასუხს გაცემ ჩემს მტრებს და განსაკუთრებით იმ საზიზდარ ჯაშებს, რიმელმაც ჩემი დის თჯახი ააფორიაქა და გაამწარაო. მართლაც, ერთი კვირა არ იყო გასული, რომ ის ბოროტი ჯაშეში ბიძახებმა საიქითს გაისტუმრა.

იმ შეტაკების მეორე დღეს ჩეკნს სოფელში მაზრის უფროსი ხამოვიდა მხლებლებითურთ და მოკლული ყაზახი წასვენებს. მამახემისთვის ხელწერილი ხამორრომიათ, რომ მე პოლიციაში გამოცხადებულიყავი. მე და დებაზემი, ორივენი, გამოვცხადით მაზრის გამომძიებელთან და კველაური კუამბეთ. გამომძიებელმა საქმე მოსხო, ვინაიდან გიდ ემხვარი შემთხვევით იყო მისული დის თჯახები და დას არ შექძლო სტუმრად არ მიეღო თავისი ძმა.

ეს იყო 1900 წლის 10 მარტს. ამის შემდეგ გიდი აღარ დაბრუნებულა ციმბირში, რადგან იქ უკვე გააგზავნეს ცხობა მისი გამოქვეყნისა და ახალი დანაშაულის შესახებ და გადასახლების აღგილზე ჩასულს უჰქველად სიკვდილით დასჯა მოელოდა. ის ახლობლებითან იმაღლებოდა ცოდნის მისამართის მიზანით.

A black and white portrait of Saddam Hussein, the President of Iraq. He is shown from the chest up, wearing a light-colored, long-sleeved button-down shirt with two visible pockets on the chest. A dark, patterned headscarf is wrapped around his head. He has a full, dark beard and mustache. He is looking slightly to his right with a neutral expression. The background is plain and light-colored.

ԱՅՐԱՎԱՐԱ

ՃՎԱՆՔՈ

ԲՈՒԺՎԱՆՈՍԱ

სწორედ ამ კონსტანტინე დაღეშექლიანმა
მოკლა ქუთაისის გენერალ-გუბერნატორი
გაგარინი.

საური კაშტირი მქონდა და ვერ ბედავდნენ
მათს დაჩაგვრას. ოცა დავპატაცლი და
ოცი წლის ჭაბუკი გავხდი, ჩემი ბელი
ჩარხი ისე უკუღმა დატრალდა, რომ ამ ამზ
ბავმა, როგორც ჩვენი ოჯახი, ასევე ჩემმა
გამზრდელებისა და მეზობლების ოჯახე
ბიც, ყველა მოკეთე მწარედ აატირა და
სანგრძლივად დაანალვლიანა.

ბიძახემის – გიდ ემზარის –
სიკვდილი და ჩემი
ავტომატი

დედამიწის, ქვეშ თადას ასულს, პყავდ
უმცროსი მმა გიდ ემხვარი, რომელიც
განსაკუთრებულად უყვარდა. გიდ ემხვარ
მეტად ლამაზი, წარმოსადევი ვაჟაპი იყო
მას მოელი აფხაზეთი და სამეგრელო პა-
ტივს სცემდა, როგორც უშემარ
პიროვნებას და კეთილშობილ ადამიანებს
ბიძახემს ძალიან ეჯავრებოდა მეფის მოხ
ელეგბი და ქანდარმები. ერთხელ ერთმ
გავლენიანმა აზნაურმა, მარღანიამ, გიდ
ემხვარის ძიძშვილების – კიში ქცებიანა
და კუზა ბელისკირიას – შეურაცხელოვ
მიაყენა. გიდ ემხვარი გამოექომაგბ
ძიძშვილებს და მართანიას სამაგისტრო მი-

სპორტული კუთხის მიჰყავს უშანალისტ ბიორგი ჯალაზანიას “დინამო”-“შირაქი” – ჩართულ-სომხური დაკირისპირებები

ათი წელიშადია, თბილისის “დინამო” ასეთი წარმატებული სეზონი არ ჰქონია: ჩვენი ქვეყნის ყველაზე ტიტულიანია კლუბის საქართველოს ჩემპიონობაც მოიპოვა და თასიც!

ახალი სეზონისათვის მხადება უკვე დაწყებულია, თუ დღეში კი გუნდი ავტორიულ შეკრებაზე მიმდგრევებია, სადაც ოთხი საკონტროლო მატჩია დაგვამილი ერთომეორებულ ძლიერ მოწინააღმდეგებთან (კიგვის “დინამო”, ლონეცის “შახტარი”, რუმინული “დლუში”, რუსული “კრასნოდარი”).

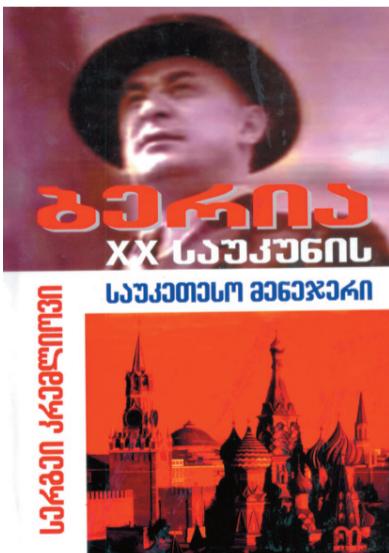
რა თქმა უნდა, ასეთი შინაარსის მატჩში შედეგი მეორეხარისხოვანია, თუმცა ქართულ-სომხური გუნდების დაპირისპირება, ტრადიციულად, მუდამ დიდ ინტერესს იწვევდა.

საბჭოთა კავშირის ჩემპიონატების დროს თბილისის “დინამოს” და სომხეთის ფეხბურთის ფლაგმანის, ერევნის “არარატის” დაპირისპირებით გამორჩეულია პრინციპულ ხასიათს ატარებდა. მნიშვნელობა არ ჰქონდა, მატჩი სადგრადებოდა (თბილისისა თუ ერევანში); არც იმას, კონკრეტული მომენტისათვის მეტოქებებს რომელი ადგილი ეკვათ “დინამოს” და “არარატის” აკერობები მუდამ განსაკუთრებულ ინტერესს იწვევდა.

თუმცა, აუცილებლად უნდა აღინიშნოს, რომ ეს უშედავათო ბრძოლა თუ ერთმანეთის მიმართ განსაკუთრებული “მიდგომა” მხოლოდ 90 წელს გრძელდებოდა; ანუ მატჩი დამთავრებოდა თუ არ, “დინამოს” და “არარატის” ფეხბურთელები ისევ მეგობრებად რჩებონენ; ანუ მეგობრები იყენებ მატჩამდე და მატჩის მერეც; აი, უშაულოდ შეხვედრის დროს კი ორივე გუნდის ფეხბურთელებს მხოლოდ და მხოლოდ ერთი გრძნობა ამორიზებოთ: უპრინციპულ 599.209.624

თბილისში წიგნის რეალიზაცია მოხდება ყველა ოთხშაბათ დღეს, დღის 9 საათზე, ბაქრაძის ქ.№6-ში (დიდუბე). ტელ. 599.573.322.

საბამოცემო ჯგუფი

ISSN 1987-8966 ilori

ავტორებს ეკისებათ პასუხისმგებლის ფაქტებისა და მონაცემების სისტემაზე

ულები მეტოქე დამაჯერებლად დაემარცხებით!

ანალოგიური განწყობა იყო გულშემატებებს შორისაც: თბილისში “არარატთან” ვერმოგებას ყოველთვის უდიდესი იმედგაცრუება მოვაკებდა ხოდის ტრენინგში კი არც ერთ სხვა გუდით წაგდით არ დიზინდებოდნენ, როგორც თბილისის “დინამოსთან” დამარცხებით.

კიდევ ვიმეორებთ, ეს “ქშობა” მსოფლიო და მხოლოდ საკეთებულო მატჩს დროს იყო თორმეტ მატჩები გნებავთ, იმდენი შემთხვევა ყოფილა, როცა რევენელ ქმარებს ტაშით გამოუკიდებით “დინამოს” ფეხბურთელები, თბილისში კი – “არარატის” მოთამაშებებს არ მოჰკულიათ სითბო და სიყვარული.

საბჭოთა კავშირის ჩემპიონატების ისტორიაში “დინამიზ” და “არარატის” ერთმანეთი 58 მატჩის ჩატარების აქცენტი 23 თბილისელთა გამარჯვებით დამთავრდა, 16 შეხვედრა ერევნელებმა მოიგეს, 19 დაპირისპირება კი ფრედ დასრულდა.

უპირატესობა გავაქს ბურთების შეფარდებაშიც (75-62) და ტიტულებშიც: “დინო” ირჯერ გახდა საბჭოთა კავშირის ჩემპიონი (1964, 1978), “არარატის” – ერთხელ (1973). უფრო დიდია სხვაობა სხვა სინჯის მედლებში: “დინამიზ” ერევნის არარატის” ხედებიდან. აირვანი დამარჯვებით გავიდნენ, როჯერ კი – მატჩები.

პირველი დაპირისპირება 1997 წელს შედგა, როცა თასების მფლობელთა თასის I საკალიფიკაციო ეტაზზე ბარიშის “დინამიზ” ერთხელ და სატარებისთვის დამარჯვებით გავიდნენ, როჯერ კი – მატჩები.

კართული დაპირისპირება 1997 წელს შედგა, როცა თასების მფლობელთა თასის I საკალიფიკაციო ეტაზზე ბარიშის “დინამიზ” ერთხელ და სატარებისთვის დამარჯვებით გავიდნენ, როჯერ კი – მატჩები.

საბჭოთა მატჩის შემდეგ მატჩების დამარჯვებით გავიდნენ, როჯერ კი – მატჩები.

რაც შეხება საკავშირო თასის გათამაშება, “დინამიზ” და “არარატის” თორჯერ შეძლება ამ საპარტიო პრიზის მოგება; თუმცა დინამოელები კიდევ ექვსჯერ იყენენ ფინალში, “არარატი” კი – თოჯერ.

ისე, რასან სათახო დაპირისპირებით გასხვეთ, ბარემ ისიც ვთქვათ, რომ თბილისის “დინამიზ” ეს პრიზი პირველი 1976 წელს (მექენება ცდაზე) მოიპოვა და ფინალში... ერევნის “არარატი” დამარჯიცა – 3:0 (გოლები: დავით ყიფანი, ფირუზ კანოვლები, რევა ჩელებაძე) და მეტოქებად არ ჰქონდა, ანუ მეგობრები იყენებ მატჩამდე და მატჩის მერეც; აი, უშაულოდ შეხვედრის დროს კი ორივე გუნდის ფეხბურთელებს მხოლოდ და მხოლოდ ერთი გრძნობა ამორიზებათ: უპრინციპულ 599.209.624

თუმცა, აუცილებლად უნდა აღინიშნოს, რომ ეს უშედავათო ბრძოლა თუ ერთმანეთის მიმართ განსაკუთრებული “მიდგომა” მხოლოდ 90 წელს გრძელდებოდა; ანუ მატჩი დამთავრებოდა თუ არ, “დინამოს” და “არარატის” ფეხბურთელები ისევ მეგობრებად რჩებონენ; ანუ მეგობრები იყენებ მატჩამდე და მატჩის მერეც; აი, უშაულოდ შეხვედრის დროს კი ორივე გუნდის ფეხბურთელებს მხოლოდ და მხოლოდ ერთი გრძნობა ამორიზებათ: უპრინციპულ 599.209.624

თუმცა, აუცილებლად უნდა აღინიშნოს, რომ ეს უშედავათო ბრძოლა თუ ერთმანეთის მიმართ განსაკუთრებული “მიდგომა” მხოლოდ 90 წელს გრძელდებოდა; ანუ მატჩი დამთავრებოდა თუ არ, “დინამიზ” და “არარატის” ფეხბურთელები ისევ მეგობრებად რჩებონენ; ანუ მეგობრები იყენებ მატჩამდე და მატჩის მერეც; აი, უშაულოდ შეხვედრის დროს კი ორივე გუნდის ფეხბურთელებს მხოლოდ და მხოლოდ ერთი გრძნობა ამორიზებათ: უპრინციპულ 599.209.624

თუმცა, აუცილებლად უნდა აღინიშნოს, რომ ეს უშედავათო ბრძოლა თუ ერთმანეთის მიმართ განსაკუთრებული “მიდგომა” მხოლოდ 90 წელს გრძელდებოდა; ანუ მატჩი დამთავრებოდა თუ არ, “დინამიზ” და “არარატის” ფეხბურთელები ისევ მეგობრებად რჩებონენ; ანუ მეგობრები იყენებ მატჩამდე და მატჩის მერეც; აი, უშაულოდ შეხვედრის დროს კი ორივე გუნდის ფეხბურთელებს მხოლოდ და მხოლოდ ერთი გრძნობა ამორიზებათ: უპრინციპულ 599.209.624

თუმცა, აუცილებლად უნდა აღინიშნოს, რომ ეს უშედავათო ბრძოლა თუ ერთმანეთის მიმართ განსაკუთრებული “მიდგომა” მხოლოდ 90 წელს გრძელდებოდა; ანუ მატჩი დამთავრებოდა თუ არ, “დინამიზ” და “არარატის” ფეხბურთელები ისევ მეგობრებად რჩებონენ; ანუ მეგობრები იყენებ მატჩამდე და მატჩის მერეც; აი, უშაულოდ შეხვედრის დროს კი ორივე გუნდის ფეხბურთელებს მხოლოდ და მხოლოდ ერთი გრძნობა ამორიზებათ: უპრინციპულ 599.209.624

თუმცა, აუცილებლად უნდა აღინიშნოს, რომ ეს უშედავათო ბრძოლა თუ ერთმანეთის მიმართ განსაკუთრებული “მიდგომა” მხოლოდ 90 წელს გრძელდებოდა; ანუ მატჩი დამთავრებოდა თუ არ, “დინამიზ” და “არარატის” ფეხბურთელები ისევ მეგობრებად რჩებონენ; ანუ მეგობრები იყენებ მატჩამდე და მატჩის მერეც; აი, უშაულოდ შეხვედრის დროს კი ორივე გუნდის ფეხბურთელებს მხოლოდ და მხოლოდ ერთი გრძნობა ამორიზებათ: უპრინციპულ 599.209.624

თუმცა, აუცილებლად უნდა აღინიშნოს, რომ ეს უშედავათო ბრძოლა თუ ერთმანეთის მიმართ განსაკუთრებული “მიდგომა” მხოლოდ 90 წელს გრძელდებოდა; ანუ მატჩი დამთავრებოდა თუ არ, “დინამიზ” და “არარატის” ფეხბურთელები ისევ მეგობრებად რჩებონენ; ანუ მეგობრები იყენებ მატჩამდე და მატჩის მერეც; აი, უშაულოდ შეხვედრის დროს კი ორივე გუნდის ფეხბურთელებს მხოლოდ და მხოლოდ ერთი გრძნობა ამორიზებათ: უპრინციპულ 599.209.624

თუმცა, აუცილებლად უნდა აღინიშნოს, რომ ეს უშედავათო ბრძოლა თუ ერთმანეთის მიმართ განსაკუთრებული “მიდგომა” მხოლოდ 90 წელს გრძელდებოდა; ანუ მატჩი დამთავრებოდა თუ არ, “დინამიზ” და “არარატის” ფეხბურთელები ისევ მეგობრებად რჩებონენ; ანუ მეგობრები იყენებ მატჩამდე და მატჩის მერეც; აი, უშაულოდ შეხვედრის დროს კი ორივე გუნდის ფეხბურთელებს მხოლოდ და მხოლოდ ერთი გრძნობა ამორიზებათ: უპრინციპულ 599.209.624

თუმცა, აუცილებლად უნდა აღინიშნოს, რომ ეს უშედავათო ბრძოლა თუ ერთმანეთის მიმართ განსაკუთრებული “მიდგომა” მხოლოდ 90 წელს გრძელდებოდა; ანუ მატჩი დამთავრებოდა თუ არ, “დინამიზ” და “არარატის” ფეხბურთელები ისევ მეგობრებად რჩებონენ; ანუ მეგობრები იყენებ მატჩამდე და მატჩის მერეც; აი, უშაულოდ შეხვედრის დროს კი